

forandrede Forhold og den fælles Fremtid. Og han havde denne Gang fulgt hende ikke alene til Porten, men helt op til den første Trappeafsats, hvor de tog Afsked uden mange Ord men med des flere Kys.

De var bleven enige om at offentliggøre Forlovelsen, saasnart Jytte havde talt med sin Mor; men endnu om Eftermiddagen havde hun ikke faaet Mod til en Tilstaaelse. Hun sad i Armstolen og hvilede Hovedet tungt i sin Haand.

Dagen havde været fuld af Lykke, men hun gjorde sig ingen Illusioner. Hun sagde til sig selv, at det vilde være Daarskab at vente livslang Troskab af en Mand med Karstens Karakter og hans Livsvaner; og hun var forberedt paa sin Lod. Den mørke Anelse, der havde hvilet truende over hendes Liv fra det syttende Aar, at naar hun gav sig hen til Kærligheden, viede hun sig samtidig til Ulykken og Døden — den gik nu sin Opfyldelse imøde. Ogsaa hun vilde en Dag efter en lang eller kort Lykkerus sidde som en forpjusket Høne og skjule sin Skam med velopdragne Miner. Eller hun vilde sørge sig tildøde i Ly af en trodsig Latter som stakkels Kitty. Men det vilde ikke være bleven anderledes, om det havde været en anden Mand end Karsten, hun havde forelsket sig i. Ikke engang, om det havde været Torben Dihmer. Det var saa bare bleven hende selv, der havde nedkaldt Ulykken over dem med sit umulige Sind. Nu